

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN

14 APRIL 2005

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen, 7e kamer, rechtdoende in Correctionele zaken, verleent het volgende arrest:

Inzake: Openbaar Ministerie en:

- 1) Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding, autonome Openbare Dienst, burgerlijke partij gesteld bij akte verleden door onderzoeksrechter te Antwerpen op 9 juli 1996, het onderzoek geopend zijnde ingevolge deze aanstelling als burgerlijke partij;
- 2) Vzw Auschwitzstichting, burgerlijke partij.

Tegen: Siegfried V, ambtshalve geschrapt; maar verblijvende te Antwerpen, en thans wonende te Kortrijk, beklaagde, aanwezig, bijgestaan door advocaat N bij de balie van Gent

BEKLAAGD VAN:

te Antwerpen en bij samenhang elders in het Rijk, in meerdere malen op niet nader bepaalde data, tussen 30 april 1996 en 1 oktober 2002, de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting zijnde van hetzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 30 september 2002

- A. Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1 en 2, 2 en 3 van de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren; rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd, namelijk door in de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek, zijnde, hetzij in openbare plaatsen of bijeenkomsten, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen; in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij in om het even welke plaats in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidene personen toegestuurd of meegedeeld worden de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistisch regime is gepleegd, te hebben ontkend, schromelijk te hebben geminimaliseerd of gepoogd te hebben het goed te keuren of te rechtvaardigen, het aanzetten tot discriminatie, haat, geweld of rassenscheiding jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan
- B. Bij inbreuk op de artikelen 1 lid 1, lid 2 2°, 5bis en 6 van de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, gewijzigd bij de wet van 12 april 1994 en de wet van 7 mei 1999; in de omstandigheden bepaald bij artikel 444 van het strafwetboek zijnde, hetzij in openbare plaatsen of bijeenkomsten, hetzij in tegenwoordigheid van verscheidene personen, in een plaats die niet openbaar is, maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, hetzij in om het even welke plaats in tegenwoordigheid van de beledigde en voor getuigen, hetzij door geschriften al dan niet gedrukt, door prenten of zinnebeelden die aangeplakt, verspreid of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld worden, hetzij door geschriften die niet openbaar gemaakt, maar aan verscheidene personen toegestuurd of meegedeeld worden aangezet te hebben tot discriminatie, segregatie, haat of geweld jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras de huidskleur, de afstamming, de afkomst of de nationaliteit van deze leden of van sommigen onder hen;

* * * * *

Gelet op de hogere beroepen ingesteld op

- 13 september 2003 door beklagde Siegfried V tegen al de beschikkingen;
- 12 september 2003 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafgebied

tegen het vonnis op tegenspraak geweest door drie rechters op 9 september 2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen, 4° C Kamer, dewelke:

- beklagde veroordeelt voor vermengde feiten A en B tot een hoofdgevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar en een geldboete van 500 euro x 5 = 2.500 euro of drie maanden vervangende gevangenisstraf;
- beklagde ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 van het strafwetboek voor een periode van tien jaar overeenkomstig artikel 1 van de wet van 23.03.1995;
- beklagde verplicht tot betaling van een bijdrage van 10 euro x 5 = 50 euro;
- aan veroordeelde een vergoeding van 25 euro oplegt;
- beklagde verwijst tot de helft der kosten van het geding, belopende 6.434,62 euro;
- beklagde solidair met een medebeklaagde veroordeelt om te betalen aan de burgerlijke partij het CGKR, als schadevergoeding, de som van 1 euro definitief, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en de kosten;
- beklagde solidair met een medebeklaagde veroordeelt om te betalen aan de burgerlijke partij vzw Auschwitz als schadevergoeding, de som van 1 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en de kosten

* * * * *

(...)

Overwegende dat de hogere beroepen van de beklagde en van het openbaar ministerie, regelmatig naar vorm en termijn, ontvankelijk zijn;

Overwegende dat, na hernieuwd onderzoek door het Hof de schuld van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten bewezen is gebleven,

Dat het Hof hierbij verwijst naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die het hierbij, voor zover niet tegengesproken door wat volgt, herneemt en tot de zijne maakt:

Dat het Hof hieraan, onder meer in antwoord op de conclusie van de beklagde het volgende toevoegt:

1 DE PROCEDURE

1. De nietigheid van de rechtspleging: de beschikking van de raadkamer:

Overwegende dat de beschikking van de raadkamer waarbij de zaak verwezen wordt naar een rechtsprekend rechtscollege; de zaak bij dit rechtsprekend rechtscollege aanhangig maakt onder het enkele voorbehoud dat ze geen onwettelijkheid inhoudt betreffende de bevoegdheid; dat ze gans haar uitwerking behoudt zolang ze niet door het Hof van Cassatie vernietigd werd; dat beroep in cassatie maar ontvankelijk is na het eindvonnis;

Overwegende derhalve dat het Hof de opgeworpen onregelmatigheid van de beschikking niet vermag te onderzoeken;

2. De huiszoekingen en de beweerdde schending van artikel 3 EVRM

Overwegende dat de beklaagde beweert dat de huiszoekingsmandaten te algemeen werden opgesteld en als dusdanig geen beperkingen inhielden; dat ze zelfs geen minimum aan indicaties bevatten;

Dat beklaagde verwijst naar het Arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 9 december 2004 inzake VAN ROSSEM / DE BELGISCHE STAAT;

Overwegende dat er in de zaak ten laste van de genaamde VAN ROSSEM huiszoekingsmandaten werden afgeleverd;

Overwegende dat het Europees Hof van oordeel was dat de huiszoekingsmandaten te vaag en te algemeen waren opgesteld;

Overwegende dat het Hof de argumentatie van de Belgische regering als zouden de onderzoekers op het terrein wel degelijk geweten hebben waarover het ging en wat zij moesten zoeken, niet afdoende achtte;

Overwegende dat het Hof *“het van doorslaggevend belang acht dat diegene die onderworpen wordt aan de maatregel (de huiszoeking in dit geval) of een derde voldoende ingelicht was omtrent het voorwerp van de vervolging om hem toe te laten elk misbruik vast te stellen, te voorkomen of te onthullen”*; (Franse tekst. pag. 11, nr. 47)

Overwegende dat het Europees Hof verder in zijn arrest tot het besluit komt dat de Belgische regering niet kon aantonen dat er een billijk evenwicht gehandhaafd werd tussen de diverse belangen;

Overwegende dat het Europees Hof omstandig het verloop van de procedure heeft onderzocht; dat zorgvuldig werd nagegaan wat voorafging aan de huiszoekingen en hoe deze huiszoekingen werden uitgevoerd;

Overwegende dat het Hof vaststelt dat het in de bewuste zaak enkel de verzoeker was die voldoende ingelicht was omtrent het voorwerp van de vervolgingen:

Dat VAN ROSSEM voor de huiszoeking reeds verhoord was en wist wat het voorwerp van de vervolging was;

Dat hij bijgevolg in staat zou geweest zijn er zich van te vergewissen dat de huiszoeking beperkt bleef tot de vaststellingen in verband met de vervolgte inbreuken,

Dat hij aldus in staat zou geweest zijn controle uit te oefenen op de draagwijdte van de huiszoekingen en de uitgevoerde beslagen;

Overwegende dat het Europees Hof vaststelt dat verzoeker VAN ROSSEM bij geen enkele huiszoeking aanwezig was; dat de onderzoekers niet getracht hebben hem te verwittigen van hun onderzoek, ook niet toen zij vernamen dat hij de ganse dag afwezig zou blijven; dat de conciërge die er bijgehaald werd als getuige onmogelijk enige controle kon uitoefenen, nu deze onvoldoende ingelicht was omtrent de vervolgingen die aan de basis lagen van de huiszoeking; (Franse tekst arrest, pag. 11, nr. 49)

Overwegende dat gelet op wat voorafgaat het overduidelijk is dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest van 9 december 2004 een schending vaststelde van artikel 3 van het EVRM als besluit van een grondig onderzoek naar het verloop van het onderzoek ten laste van verzoeker VAN ROSSEM;

Dat deze schending van artikel 3 EVRM in concreto wordt afgeleid uit een geheel van elementen en niet louter en alleen uit de te vage, algemene bewoordingen van de huiszoekingsmandaten;

Overwegende dat in de thans voorliggende zaak bijgevolg de beweerdde schendingen van artikel 8 EVRM eveneens in concreto dient onderzocht te worden;

Overwegende dat, vergelijkbaar aan de vaststellingen in de zaak VAN ROSSEM de door de beklagde geïmprimeerde huiszoekingsmandaten van 11 september 1997, 5 november 1997 en 4 december 1997 zeer algemeen zijn opgesteld;

Overwegende dat het huiszoekingsmandaat van 11 september 1997 vermeldt:

“teneinde aldaar op te sporen en in beslag te nemen: alle voorwerpen en documenten nuttig voor het onderzoek en o.m. de geschriften, stickers, beeldmateriaal zoals vermeld in de klacht”

Overwegende dat de huiszoekingsmandaten van 5 november 1997 en de drie mandaten afgeleverd op 4 december 1997 enkel vermelden *“teneinde aldaar op te sporen en in beslag te nemen alle voorwerpen en documenten nuttig voor het onderzoek”*

Overwegende dat geen van de 5 afgeleverde mandaten melding maakt van het voorwerp van de vervolging; dat noch de bewoordingen van de stelling als burgerlijke partij, noch deze van de vordering van 31 juli 1996 van de procureur des Konings worden overgenomen;

Overwegende evenwel dat de stelling als burgerlijke partij door het Centrum voor gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding in deze zaak gebeurde op 19 juli 1996;

Dat op 31 juli 1996 de procureur des Konings een gerechtelijk onderzoek vorderde;

Overwegende dat reeds op 1 augustus 1996 de beklagde verhoord werd;

Dat de door beklagde ondertekende verklaring begint met de woorden: *“U spreekt mij over de klacht van het Centrum voor gelijke kansen en voor racismebestrijding”*;

Overwegende dat de beklagde aanwezig was bij de huiszoekingen ingevolge de drie mandaten afgeleverd op 1 december 1997 voor de panden te Antwerpen;

Dat beklagde niet aanwezig was bij de huiszoeking in twee panden;

Dat voor wat betreft deze laatste twee huiszoekingen de verbalisanten in hun proces verbaal onmiddellijk een opsomming geven van de in beslag genomen stukken; dat deze stukken duidelijk allemaal betrekking hebben op het voorwerp van het onderzoek;

Dat deze huiszoekingen werden uitgevoerd, nadat was vastgesteld dat vermoedelijk door de broer van de beklagde de zegels gelegd na en eerdere huiszoeking, waren verbroken;

Dat bovendien van omwonenden werd vernomen dat de beklagde in maanden, wellicht reeds een jaar de panden niet meer betreden had;

Overwegende dat beklagde ook bij andere huiszoekingen aanwezig was; dat in het algemeen dient vastgesteld dat hij perfect op de hoogte was van het voorwerp van de vervolgingen; dat hij inzake het onderzoek zelfs een lezersbrief stuurde naar een krant;

Dat het in deze zaak verder evident is dat ook de onderzoekers perfect het voorwerp van de vervolging kenden;

Dat het dezelfde politiedienst en dezelfde politiemensen zijn die de beklagde reeds op 1 augustus 1996 verhoorden en die tot de huiszoekingen overgingen;

Overwegende dat uit al deze gegevens met zekerheid kan worden afgeleid dat de beklagde steeds de kans heeft gehad controle uit te oefenen op de huiszoekingen en de beslagen; dat deze maatregelen nooit het voorwerp van het onderzoek te buiten gingen;

Overwegende dat het nagestreefde doel, met name het opsporen van misdrijven in verband met de wetgeving inzake racisme en negationisme uiteraard legitiem is;

Overwegende dat er in deze zaak een billijk evenwicht bewaard werd tussen de respectievelijke belangen, met name het opsporen en eventueel beteugelen van inbreuken op de wetten inzake racisme en negationisme enerzijds, het respect voor de woonst anderzijds;

Overwegende bijgevolg dat het Hof, na grondig onderzoek van alle voorhanden zijnde concrete gegevens tot de conclusie komt dat artikel 3 van het EVRM niet werd geschonden;

3. Het deskundigenonderzoek

Overwegende dat de beklaagde van oordeel is dat de aangestelde deskundige dermate partijdig is dat zijn verslag dient geweerd uit de debatten;

Overwegende dat de deskundige op volkomen regelmatige wijze werd aangesteld; dat hij zijn verslag opstelde en de eed aflegde conform de wettelijke voorschriften;

Dat beklaagde de onpartijdigheid van de deskundige betwist; dat hij wijst op persoonlijke animositeit tussen hemzelf en de deskundige; Dat een deskundigenonderzoek enkel de waarde heeft van een advies; Dat in deze het dossier zelf een groot aantal kopijen van de geïllustreerde publicaties bevat: dat tal van publicaties ook ter griffie werden neergelegd;

Dat het hof bijgevolg perfect in staat is om - wat ook de eerste rechter reeds deed - de bevindingen van de deskundige in volle onafhankelijkheid te toetsen aan zijn eigen bevindingen; dat er dan ook geen reden is om dit deskundigenonderzoek uit de debatten te weren;

4. De onbevoegdheid van de correctionele rechtbank

Overwegende dat de beklaagde voorhoudt dat de correctionele rechtbank niet bevoegd was;

Dat, voor zover de te zijnen laste weerhouden feiten bewezen zouden zijn, de feiten een drukpersmisdrijf zouden opleveren;

Overwegende dat de beklaagde ervan uitgaat dat de feiten van de tenlastelegging A, negationisme, voor zover bewezen niet onder het regime van de wijziging van artikel 150 van de Grondwet vallen;

Dat enkel de drukpersmisdrijven ingegeven door racisme of xenofobie aan de bevoegdheid van de assisenjury onttrokken worden;

Dat de beklaagde beweert dat de wetgever inzake de wet op het negationisme uitdrukkelijk zou geopteerd hebben voor de Assisenprocedure;

Overwegende dat de beweringen van de beklaagde manifest onjuist zijn;

Overwegende dat in deze de chronologie van de wetgeving en de ermee gepaard gaande rechtspraak nauwkeurig dient ontleed;

Overwegende dat reeds in 1981 de wetgever racisme aan de beoordeling van de strafrechter onderwierp;

Overwegende dat pas door de wet van 23 maart 1995 het negationisme strafbaar werd gesteld;

Dat, zoals blijkt uit de voorbereidende werkzaamheden, de wetgever van oordeel was dat negationisme (er is ook sprake van revisionisme) een bedreiging inhoudt voor de democratie die er door ontwricht wordt;

Overwegende dat de wetgever inzage zag dat het revisionisme er niet op gericht was de *“geschiedenis te herzien maar op een pseudo-wetenschappelijke wijze het nazi-regime aanvaardbaar wilde maken”*;

Dat de wet tot stand kwam omdat niet kon geduld worden dat, voornamelijk uit ideologische motieven, de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog werd gepleegd door het Duitse nationaal-socialistische regime, wordt ontkend, geminimaliseerd, gerechtvaardigd of goedgekeurd; (Rechtskundig Weekblad. 1999-2000, E. FRANCIS, *Bedenkingen bij de "correctionalisering" van racistisch geïnspireerde drukpersmisdrijven*, 383)

Overwegende dat bij het tot stand komen van deze wet zorgvuldig gewaakt werd over het recht op vrije meningsuiting; dat dit recht dermate primordiaal wordt geacht dat elke beperking ervan zorgvuldig dient onderzocht;

Dat op dat vlak een vrije democratische samenleving fundamenteel verschilt van het regime dat de geviseerde genocide pleegde en dat gekenmerkt werd door een stelselmatige beknotting van de individuele vrijheden;

Overwegende dat het Arbitragehof in zijn arrest van 12 juli 1996 alle bezwaren tegen de wet van 23 maart 1995 verworpen heeft;

Overwegende dat het Arbitragehof vaststelt dat de vrijheid van meningsuiting een van de pijlers is van een democratische samenleving en dat ze geldt niet alleen voor de “informatie” of de “ideeën” die gunstig worden onthaald of die als onschuldig en onverschillig worden beschouwd, maar ook voor die welke de staat of de ene of andere groep in de samenleving schokken; dat het pluralisme, de verdraagzaamheid en de geest van openheid zonder dewelke een democratische samenleving niet bestaat, dit vereisen;

Dat het Arbitragehof verder vaststelt dat het recht op vrije meningsuiting niet absoluut is; dat elke feitelijke inperking ervan echter restrictief dien: te worden geïnterpreteerd;

Dat het Arbitragehof geen inhoudelijk probleem vaststelde in de strafbaarstellingen van de wet van 23 maart 1995;

Dat het strafbaar stellen van het “ontkennen”; “goedkeuren”, “pogen te rechtvaardigen” en “schromelijk minimaliseren” van de genocide beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, “omdat de handelingen die erin worden beteugeld een voedingsbodem zijn voor antisemitisme en racisme, een bedreiging vormen voor een democratische samenleving wegens het streven naar rehabilitatie van de nazi-ideologie, en beledigend zijn voor de slachtoffers van de holocaust, hun nabestaanden en het joodse volk in het algemeen”

Dat het Arbitragehof tot de conclusie kwam dat de door de wet ingevoerde beperkingen aan de vrije meningsuiting evenredig zijn aan de door de wetgever nagestreefde doeleinden.:

Overwegende dat het zeer belangrijk is dat het Hof eveneens vaststelde dat de door de wet van 23 maart 1995 geviseerde misdrijven “nauwelijks geacht kunnen worden te zijn gesteld zonder, zij het onrechtstreeks, een misdadige en de democratie vijandig gezinde ideologie in ere te willen herstellen en daarbij een of verschillende categorieën mensen ernstig te willen beledigen; dat, hoewel de wetgever ten dergelijke bedoeling niet als constitutief element van de misdrijfomschrijving heeft voorgeschreven de rechter deze intentie in de persoon van de verdachte kan vaststellen, zij het dat hij ze, met gebruik van zijn beoordelingsvrijheid, vermag af te leiden uit de bijzondere omstandigheden van het geval”.

Overwegende derhalve dat beklagde ten onrechte voorhoudt dat de inbreuken op de wet van 23 maart 1995, zo in zijn hoofd bewezen, enkel kunnen vervolgd worden voor het Hof van Assisen.

Overwegende immers dat zowel in het nationale als in het internationale recht aangenomen werd, dat het verbod op rassendiscriminatie een grondrecht is;

Dat het in de omstandigheden schrijnend was te moeten vaststellen dat een aanzienlijk deel van de racistisch of revisionistisch geïnspireerde uitlatingen, hoewel delictueel, niet door een strafrechter konden worden beteugeld omdat overeenkomstig het oude artikel 150 van de Grondwet alle drukpersmisdrijven tot de bevoegdheid van het Hof van Assisen behoren;

Dat omwille van de aard van deze procedure het in de praktijk quasi onmogelijk bleek vervolgingen in te stellen, Dat bijgevolg een procedure die was ingevoerd om het recht op vrije meningsuiting te waarborgen. leidde tot straffeloosheid voor misdrijven die een bedreiging inhouden voor de democratie;

Overwegende dat het deze vaststelling was die, na een aantal eerdere wetgevende initiatieven, uiteindelijk aanleiding was tot de wijziging van het artikel 150 van de Grondwet bij de wet van 7 mei 1999;

Overwegende dat, conform artikel 3 van het gerechtelijk wetboek deze wijziging in de bevoegdheidsregeling met onmiddellijke ingang van kracht wordt;

Overwegende dat het gewijzigde artikel 150 van de Grondwet niet verwijst naar één bepaalde wetgeving; dat in het algemeen aan de bevoegdheid van de correctionele rechtbank die drukpersmisdrijven worden onderworpen die ingegeven zijn door racisme of xenofobie;

Dat, zoals verder zal worden uiteengezet, de feiten omschreven onder de tenlastelegging A duidelijk zijn ingegeven door racisme;

5. De redelijke termijn

Overwegende dat beklagde de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter niet weerlegt; dat hij geen enkel element aanhaalt waaruit zou moeten blijken dat de redelijke termijn werd overschreden en dat op dat punt zijn rechten werden geschonden;

TEN GRONDE

Overwegende dat beklagde ter zitting voorhield dat hij geen negationist is, maar wel een revisionist;

Dat, zoals hoger gesteld de wet van 23 maart 1995 eveneens handelingen viseert die als revisionistisch dienen beschouwd;

Dat het enkele criterium is het schromelijk minimaliseren van de genocide.

Overwegende dat de stelling van beklagde in conclusie ontwikkeld neerkomt op het volgende:

- aangezien er twijfel bestond omtrent de plichtigheid van de beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten, werd door de onderzoeksrechter een deskundige aangesteld;
- aangezien het deskundigenonderzoek uit de debatten dient geweerd, is er geen einde gekomen aan de twijfel;

Overwegende dat, zoals hoger gesteld, er geen reden is om de wering uit de debatten te bevelen van het deskundigenonderzoek,

Dat het verder evident is dat de bewering van de beklagde dat het aanstellen van een deskundige duidt op twijfel, louter gratuit is;

Overwegende dat, zoals bij de aanhef gesteld het Hof uitdrukkelijk en dit dus ook voor wat betreft de grond van de zaak, verwijst naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter;

Dat louter volledigheidshalve hieraan het volgende wordt toegevoegd;

Overwegende dat de beklagde in de loop van het onderzoek diverse malen werd verhoord;

Dat hij in zijn verklaring van 15 januari 1998 reeds "*die werken opsomt die onder de wet zouden kunnen vallen*";

Dat de titels van de opgesomde werken voor zich spreken; dat het telkens gaat om werken die de genocide in vraag stellen;

Dat beklagde zonder meer toegeeft een belangrijk propagandist te zijn; dat hij de werken niet zelf geschreven heeft, maar wel een aantal vertalingen heeft gemaakt;

Dat hij de werken drukt en verspreidt zowel in Duitsland en Frankrijk als in Nederland en België;

Dat het duidelijk is dat de beklagde ook op internationaal vlak een spilfiguur is in de wereld van het negationisme;

Dat bij hem op diverse manieren besteld kan worden: via het internet, de post of via tussenpersonen;

Dat beklagde vermeldt dat de bestellingen cash of per cheque betaald worden, maar dat hij hiervan geen boekhouding bijhoudt;

Dat hij er de nadruk oplegt dat de VZW VHO (“Vrij Historisch Onderzoek”) in feite bestaat uit twee personen, namelijk zichzelf en zijn broer, dat de VZW niet op zijn adres gevestigd is “*om veiligheidsredenen*”;

Dat hij op 5 maart 1998 aan de verbalisanten nogmaals werken opsomde die volgens hem onder de wet vallen; dat hij die zaken terugvroeg die niet onder de wet vallen;

Dat hij uitdrukkelijk toegaf dat een aantal boeken, tijdschriften en kopijen in bewaring werden gegeven bij de VZW VHO “*ten einde te voorkomen dat ze in Duitsland zouden worden vernietigd*”;

Dat ook zijn verklaring van 25 maart 2002 aan duidelijkheid niets te wensen overlaat;

Dat beklagde zichzelf een revisionist noemt; dat revisionisme volgens hem betekent “*het herbekijken van de geschiedenis*”;

Dat revisionisme volgens hem niet hetzelfde is als negatíonisme, maar een ruimere betekenis heeft;

Dat het ontkennen van de holocaust wel het gevolg zou kunnen zijn van het herbekijken van de geschiedenis;

Dat het overduidelijk is dat het gebruik van de term revisionisme enkel een vergeefse poging is om te stellen dat de eigen gedragingen niet gevisieerd zouden worden door de wet van 23 maart 1995;

Overwegende dat het Hof niet anders kan dan vaststellen dat de handelwijze van beklagde een verregaande minachting inhoudt voor het onnoemelijk leed dat de holocaust veroorzaakt heeft; dat hij duidelijk één van diegenen is die op pseudo-wetenschappelijke wijze de holocaust tracht te ontkennen of schromelijk te minimaliseren en op die manier het nazi-regime tracht aanvaardbaar te maken;

Dat door het systematisch ontkennen of schromelijk minimaliseren van de holocaust, de joodse gemeenschap en haar leden worden voorgesteld als pseudo-slachtoffer; dat op deze wijze haat en minachting wordt opgewekt ten overstaan van een ganse bevolkingsgroep;

Dat de onderliggende beweegredenen van de beklagde dan ook duidelijk racistisch zijn geïnspireerd.

Dat de nieuwsbrieven van de VZW VHO van januari en maart 1998 ontluisterend zijn;

Dat de beklagde hierin haast triomfantelijk meldt; “*dat het gerechtelijk onderzoek volgens hem haast onmiddellijk kan afgesloten worden aangezien de bezwarende bewijzen ruimschoots voorhanden zijn en ik bij het verhoor volledig bekentenissen heb afgelegd, dwz dat ik verklaard heb de wet op het revisionisme ononderbroken te overtreden*”;

Dat deze nieuwsbrieven verder expliciete bedreigingen bevatten aan het adres van de onderzoekende magistraten en aan de leden van wat beklagde noemt “*DE HOLOCAUSTKERK*”;

Dat ook in deze pamfletten de racistisch geïnspireerde haat van de beklagde tegen een bepaalde bevolkingsgroep blijkt;

Dat beklagde in deze geschriften een oproep doet tot financiële steun die noodzakelijk is om “*de strijd verder te zetten*”;

Dat hij zo ver gaat te vermelden dat alle giften kunnen gestort worden op rekening van de VZW VHO:

Dat hij “*belangrijke grote giften echter liever persoonlijk wil regelen*”;

Dat hij blijkbaar bij de feiten ook financiële bedoelingen had:

Dat, uit al wat voorafgaat, blijkt dat de feiten van de tenlasteleggingen A en B bewezen zijn,

Dat beklagde op grove en beledigende wijze de holocaust minimaliseert en hierbij duidelijk inspiratie vindt in zijn gevoelens van haat en minachting tegenover een bepaalde bevolkingsgroep,

Dat zowel de feiten van de tenlastelegging A als deze van de tenlastelegging B ingegeven zijn door racisme en dat bijgevolg de correctionele rechtbank wel degelijk bevoegd was;

DE STRAFMAAT

Overwegende dat de eerste rechter terecht heeft vastgesteld dat de feiten zich vermengen als gepleegd met een en hetzelfde opzet;

Overwegende dat de feiten ongemeen ernstig zijn;

Dat beklaagde een spilfiguur is, zowel nationaal als internationaal, in de verspreiding van een racistisch geïnspireerd ideeëngoed;

Dat hij terzake reeds vervolgd werd in het buitenland; dat hem bij herhaling gewezen werd op het leed dat hij veroorzaakt;

Dat het door hem verspreide ideeëngoed dient beschouwd als een sluipend gif dat een ernstige bedreiging vormt voor de democratie; Dat hij geen enkel schuldinzicht heeft;

Dat hij, zoals nog gebleken is uit de behandeling ter terechtzitting van het Hof, overtuigd blijft van het eigen grote gelijk.

Dat de eerste rechter in die omstandigheden een juiste keuze deed van de op te leggen straffen;

Dat, nu blijkbaar enkel een effectieve bestraffing van aard is om beklaagde eventueel tot schuldinzicht te brengen, geen uitstel van uitvoering van de hoofdgevangenisstraf kan worden verleend;

Dat het bovendien aangewezen voorkomt dat bij toepassing van artikel 2 van de wet van 23 maart 1995 de huidige beslissing zou gepubliceerd worden;

OP BURGERLIJK GEBIED

Overwegende dat de beklaagde de onontvankelijkheid opwerpt van de stelling, als burgerlijke partij van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding;

Dat volgens de beklaagde het Centrum pas in een statutenwijziging van 25 februari 2003 voorzag dat het ook wat betreft de wet van 23 maart 1995 in rechte kan optreden;

Dat het evenwel evident is:

- dat de burgerlijke partijstelling gebaseerd is op de vermengde feiten
- dat het Centrum krachtens artikel 4 van de wet van 23 maart 1995 gerechtigd is op te treden;

Overwegende dat de stelling van de VZW Auschwitzstichting niet betwist wordt;

OM DEZE REDENEN, HET HOF,

Recht doende op tegenspraak;

Gelet op de artikelen: (...)

Ontvangt de hogere beroepen en recht sprekende met eenparigheid van stemmen,

Op strafgebied

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen behoudens:

- voor wat betreft de opgelegde hoofdgevangenisstraf die effectief opgelegd wordt
- dat de opgelegde bijdrage van 10 euro dewelke thans dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen en alzo 55 euro bedraagt

Beveelt tevens de publicatie van huidig arrest bij uittreksel, op kosten van de beklaagde in de kranten De Standaard en Het Laatste Nieuws;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 01.01.2002;

Op burgerlijk gebied

Bevestigt het eerste vonnis in al zijn beschikkingen;

Veroordeelt beklaagde tot de kosten gerezen in hoger beroep, zowel op burgerrechtelijk als op strafrechtelijk gebied, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 131,40 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van de zevende kamer van het Hof van Beroep te Antwerpen op 14 april 2005 waar aanwezig waren: S. Libert (voorzitter), I. Van Dijck (raadsheer), J.P. Vanden Eede (raadsheer), E. Schram (Advocaat-generaal)